

»kokonaan kertomus miehen ajamisesta saunan lämmitykseen». »On todennäköistä», hän arvelee, »ettei alkuperäisen runon 'suomentaja' ole ollenkaan ottanut suomennokseensa näitä puuttuvia kohtia». Tekijältä on kuitenkin jäänyt huomauttamatta, että eräässä Aunuksen toisinnossa sanotaan nimenomaan: »Käskin kaunoni lämmittää metosen kylyn» ja että Länsi-Inkerissäkin on muistiinpantu säkeet (III, 93I, vrt. 1782):

Ajoin miestäni metsää,
ei mänt mieheni metsää.
Mäni mie itse metsää,
kolkin kuorman koivupuita,
toisen kolkin tervaksii...

Kun Viron runoissa mainitaan vain miehen lähettäminen saunaa lämmittämään, mutta ei metsästä puita noutamaan, ei tämä runon kohta siis tässäkin tapauksessa todista »käännöstä», vaan pikemmin sen voi olettaa kuuluneen runon suomalaiseseen asuun, josta se kuitenkin yleensä on kadonnut samoin kuin miehen lähettäminen puuron aineksia hankkimaan. Siihen viittaa selvästi tuo Aunuksesta saatu toisinto.

Jos taas vertaa eräitä suomalaisen runon piirteitä, esim. miehen saunassa oloa, virolaisiin vastineisiin, voi ajatella vieläpä runon kulkeutumista Viroon Suomen puolelta. Sellaiset kuin Virumaan Haljalassa esiintyvät säkeet »isa pikkile pinule» (ison pitkille pijoille) tai Harjumaan Kuusalussa »keitin kalad küllidelle» (keitin kalat kylälleni), jota jälkimmäistä säettä ei ole muistiinpantu koko Inkerissä, tukevat tätä ajatusta. On muistettava, että uudisasukkaita on siirtynyt Suomesta Viroon meren yli ja että heitä siellä on maan eri puolilla, etenkin Kuusalussa, ollut joukoittain, niinkuin eräs Virittäjänsäkin (1926, 265) painettu 1600-luvun kartta osoittaa. Jos taas runon suomalainen ja virolainen asu ovat syntyneet erikseen, mikä myös on otettava huomioon, edellyttää se, että niillä kummallakin on ollut ulkomainen esikuva. Tekijän käsitys, että virolainen »Laisa mehe laul» olisi kokoonpantu jonkinlaisena mosaiikkityönä latvialaisista dziesmoista, on niin yllättävän rohkea, että hän tuskin voi saada montakaan uskovaista puolelleen. Epäilen suuresti, tokko aikamme taitavinkaan kansanrunouden tuntija lähtisi ja pystyisi vieraskielisten, irrallisten ja hajalla olevien laulelmien perusteella luomaan seläistä ehyttä ja kiinteää tarinaa kuin minkä kysymyksessä oleva runo sisältää.

Vaikka teoksessa, johon on jäänyt tavattoman paljon painovirheitä, on sellaisiakin väärinkäsityksiä kuin kuuden »viikon» jälkeisten muistajaisien olettaminen muilla kuin kreikanuskoisilla, joiden ajanlaskulle taas viikko-sana on ollut vieras, en katso olevan syytä niihin puuttua, vielä vähemmän teoksen lopussa esitettyihin kauaskantoisiin »tuloksiin». Yleiskäsitykseni on se, että tekijä olisi, jos hän olisi saanut hyvän ohjauksen, kyennyt tyydyttävämmällä tavalla täyttämään tehtävänsä, jota hän on väitöskirjaksi suunnitellut ja johon hän on uhrannut paljon työtä, intoa ja harrastusta.

75 vuotta täytti viime kuun 19 pnä lakit.ri senaattori H. G. Renvall.

Nikolai Ofonkin †

12. I. 47 Kivijärven kirkonkylässä saatettiin viimeiseen lepoon kalastaja Nikolai N. Ofonkin. Vainaja oli syntynyt v. 1880 Aunuksessa, Kenjärven pitäjän Suopohjan kylässä. Elämänsä aikana hän oli toiminut maanviljelijänä ja kalastajana paitsi kotikylässään myös Suojärvellä, Konevitsassa ja viimeksi Kivijärvellä. Hänen elämänsä on ollut työnkyläistä ja raskasta, kuten monen muun kahden maailmansodan hävityksen jalkoihin joutuneen karjalaisen.

Ruumiinsiunauksen toimitti pastori Kasanko kanttori Koukkusen avustamana. Eri puolilta maata saapuneet hautajaisvieraat kunnioittivat vainajan muistoa seppelein ja puhein.

Pohjalaisen taitelija Matti Annalan »Syksy».